

jog dokumentais, kuriuos *Wesergold Getränkeindustrie* pateikė vykstant protesto procedūrai, neįrodytas dėl naudojimo sustiprėjusio skiriamojo požymio buvimas. Siekdamas, kad nebūtų be reikalo uždelsta vykdyti procesą ir kad jis nepareikalautų daugiau išlaidų, Bendrasis Teismas turėjo trumpai išnagrinėti, ar šie 2008 m. kovo 10 d. pateikti akivaizdžiai nepakankami įrodymai buvo svarbūs.

(¹) 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1).

2012 m. gruodžio 5 d. Prancūzijos Respublikos pateiktas apeliacinis skundas dėl 2012 m. rugsėjo 20 d. Bendrojo Teismo (šeštoji kolegija) priimto sprendimo byloje T-154/10, Prancūzija prieš Komisiją

(Byla C-559/12 P)

(2013/C 32/18)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Apeliantė: Prancūzijos Respublika, atstovaujama G. de Bergues, J. Gstalter, D. Colas

Kita proceso šalis: Europos Komisija

Apeliantės reikalavimai

— Panaikinti visą 2012 m. rugsėjo 20 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą byloje T-154/10, *Prancūzija prieš Komisiją*.

— Priimti galutinį sprendimą byloje, panaikinant 2010 m. sausio 26 d. Komisijos sprendimą 2010/605/ES dėl valstybės pagalbos C 56/07 (ex E 15/05), kurią Prancūzija suteikė Paštui (¹), arba grąžinti bylą Bendrajam Teismui nagrinėti iš naujo.

— Priteisti iš atsakovės bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Grįsdama ieškinį Prancūzijos vyriausybė remiasi keturiais pagrindais.

Pirmajame pagrindė Prancūzijos vyriausybė tvirtina, pirma, kad ginčijamame sprendime Bendrasis Teismas akivaizdžiai neatsižvelgė į šios vyriausybės ieškinio pagrindų prasmę, nusprenddamas, kad visi nurodyti pagrindai iš esmės susiję su pranašumo egzistavimo nustatymu, o ne taip pat su valstybės išteklių perdavimo egzistavimo nustatymu. Antra, todėl Bendrasis Teismas pažeidė Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ir 48 straipsnio 2 dalį, pripažinęs

Prancūzijos vyriausybės argumentą dėl sąlygos, susijusios su valstybės išteklių perdavimo egzistavimu, pažeidimo nepriimtiniu.

Antrajame pagrindė Prancūzijos vyriausybė teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nusprenddamas, kad Komisija pakankamai teisiškai patvirtino *La Poste* suteiktos valstybės garantijos egzistavimą. Nepatenkinus šio reikalavimo, ši vyriausybė tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė jam pateiktus įrodymus, nusprenddamas, kad Komisijos pateikti įrodymai patvirtina valstybės garantijos egzistavimą.

Trečiajame pagrindė Prancūzijos vyriausybė teigia, kad Bendrasis Teismas iškraipė Prancūzijos teisę, pažeidė pareigą motyvuoti ir, nepatenkinus šio reikalavimo, padarė klaidą teisiškai vertindamas faktines aplinkybes, kai atmetė šios vyriausybės nurodytą antrąjį ieškinio pagrindą, susijusį su faktinių aplinkybių ir teisės klaidomis, kiek tai susiję su neribotos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimu. Šis pagrindas apima keturias dalis.

Pirma, Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė Prancūzijos teisę, manydamas, kad Komisija teisingai nusprendė, jog Prancūzijos teisėje nepaneigiama galimybė valstybei suteikti numanomą garantiją viešosioms pramoninio ir komercinio pobūdžio įstaigoms (toliau — EPIC).

Antra, Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė Prancūzijos teisę, patvirtindamas Komisijos išvadas dėl pasekmių, susijusių su 1980 m. liepos 16 d. Administracinėse bylose paskelbtų priverstinių priemonių ir viešosios teisės reglamentuojamiems juridiniams asmenims taikomų sprendimų vykdymo įstatymo Nr. 80-539 taikymu.

Trečia, Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė Prancūzijos teisę ir pažeidė pareigą motyvuoti, atmesdamas šios vyriausybės ieškinio pagrindo dalį, susijusią su Komisijos padaryta klaida, kiek ji prilygino valstybės atsakomybės sąlygas garantijos schemai.

Ketvirta, Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė Prancūzijos teisę, atmesdamas šios vyriausybės ieškinio pagrindo dalį, susijusią su Komisijos padaryta klaida dėl galimo likviduojamos EPIC įsipareigojimų perdavimo pasekmių.

Ketvirtajame ir paskutiniame pagrindė Prancūzijos vyriausybė teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nusprenddamas, kad Komisija pakankamai teisiškai patvirtino pranašumo dėl tariamos *La Poste* suteiktos valstybės garantijos egzistavimą. Nepatenkinus šio reikalavimo, Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė jam pateiktus įrodymus, nusprenddamas, kad šios vyriausybės pateikti duomenys nepaneigia Komisijos išvados dėl pranašumo egzistavimo.

(¹) OL L 274, p. 1.